

ville have været en forbrydelse, hvis den var begået på fuldbyrdelseslandets eget område, jf. konventionens artikel 3, stk. 1, litra e (dobbelt strafbarhed).

Endelig er det en betingelse, at såvel domslandet som fuldbyrdelseslandet samtykker i overførelsen, jf. artikel 3, stk. 1, litra f. Konventionen hviler således på et princip om gensidig overenskomst mellem de enkelte stater, og den konkrete anvendelse af ordningen er frivillig for den enkelte stat.

1.2.2. Konventionen om straffedommes internationale virkning (1970-konventionen)

Efter 1970-konventionens artikel 3, stk. 1, skal de kontraherende stater efter anmodning fuldbyrde en sanktion idømt i en anden kontraherende stat, når den er eksigibel dér.

1970-konventionen indeholder i artikel 5, litra a-e, fem alternative betingelser for at en kontraherende stat kan anmode en anden kontraherende stat om at fuldbyrde en straffedom: Den domfældte skal enten være fast bosiddende i fuldbyrdelsesstaten (a), sanktionens fuldbyrdelse i fuldbyrdelsesstaten skal kunne antages at ville forbedre mulighederne for domfældtes resocialisering (b), frihedsberøvelsen skal kunne fuldbyrdes i fortsættelse af en anden frihedsberøvelse, som domfældte afsoner eller skal afsoner i fuldbyrdelsesstaten (c), fuldbyrdelsesstaten skal være den domfældtes oprindelige hjemland og have erklæret sig villig til at påtage sig ansvaret for sanktionens fuldbyrdelse (d), eller den dømmende stat skal finde, at den ikke selv vil kunne fuldbyrde sanktionen, end ikke ved at gøre brug af udlevering, og at fuldbyrdelsesstaten er i stand hertil.

Konventionen bestemmer i artikel 4, at en sanktion ikke kan fuldbyrdes i en stat, hvis handlingen, der har ført til sanktionens idømmelse, ikke er strafbar i fuldbyrdelsesstaten (dobbelt strafbarhed). Afslag er således obligatorisk.

Konventionen indeholder derudover i artikel 6 en række fakultative afslagsgrunde (litra a-m). Fuldbyrdelse kan f.eks. afslås, hvis fuldbyrdelsen vil stride mod den enkelte stats grundlæggende retsprincipper eller internationale forpligtelser, eller hvis dommen er begrundet i domfældtes race, religion, nationalitet eller politiske tilhørsforhold. Fuldbyrdelse kan endvidere afslås, hvis fuldbyrdelsesstaten selv agter at retsforfølge den handling, der har ført til dommen, eller hvis staten har besluttet at undlade eller indstille retsforfølgning for den pågældende handling. Endelig kan den kriminelle lavalder og forældelse efter fuldbyrdelseslandets lovgivning give grundlag for afslag.

Fuldbyrdelse kan herudover afslås, hvis fuldbyrdelseslandet finder, at domslandet selv er i bedre stand til at fuldbyrde sanktionen. Denne mulighed for afslag indebærer, at konventionens regler om overførelse af domfældte får et vist frivilligt præg for fuldbyrdelseslandet.

Det fremgår endelig af konventionens artikel 7, at fuldbyrdelse af en straffedom ikke må krænke princippet om forbud mod dobbelt retsforfølgning (ne bis in idem).

1.2.3. Den nordiske straffuldbyrdelseslov

Som anført indledningsvist indeholder den nordiske straffuldbyrdelseslov (lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf mv. med senere ændringer) regler om fuldbyrdelse af frihedsstraf idømt i de øvrige nordiske lande samt strafarbejde idømt i Sverige, men ikke om fuldbyrdelse af andre frihedsberøvende foranstaltninger.

Fuldbyrdelse af straf eller anordning af tilsyn her i landet kan kun finde sted efter anmodning fra vedkommende myndighed i henholdsvis Finland, Island, Norge eller Sverige. Justitsministeren afgør, om anmodningen bør imødekommes, jf. den nordiske fuldbyrdelseslovs § 17. Ordningen hviler på frivillighed fra de enkelte landes side, men loven forudsætter, at der skal foreligge særlige grunde, for at et afslag kan meddeles.

Det er en generel betingelse, at den dom, der skal fuldbyrdes her i landet, skal have eksekutionskraft i domslandet, og dommen må således bl.a. ikke være forældet i domslandet, jf. lovens § 18. For så vidt angår fuldbyrdelse af frihedsstraf her i landet, skal den domfældte ifølge § 3 som udgangspunkt være statsborger eller have bopæl her i landet. Det kan dog være tilstrækkeligt, at den dømte opholder sig her i landet, hvis det findes mest hensigtsmæssigt, at fuldbyrdelsen finder sted her.

Overførelse af danske domfældte til afsoning i et af de nordiske lande omfattet af loven kan som udgangspunkt ske på lignende betingelser. Loven indeholder dog en række yderligere vilkår for overførelse, jf. § 6, som senest affattet ved lov nr. 394 af 30. april 2007 (gennemførelse af konventionen om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (nordisk arrestordre) m.v.). Efter § 6 er det bl.a. et vilkår, at en domfældt ikke efter overførelsen fra Danmark til et andet nordisk land bliver udleveret til et tredjeland. Den pågældende må heller ikke drages til ansvar for en handling, som er begået før overførelsen, for hvilken den pågældende her i landet er dømt, frifundet el-